

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

, mede ten behoeve van haar minderjarig kind,
appellante,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/33166 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 27 april 2007 in het
geding tussen:

appellante

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 13 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 april 2007, verzonden op 1 mei 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 23 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 5 juni 2007 heeft de minister (kennelijk bedoeld: de Staatssecretaris van Justitie) een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Bastein, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Bastein
ambtenaar van Staat

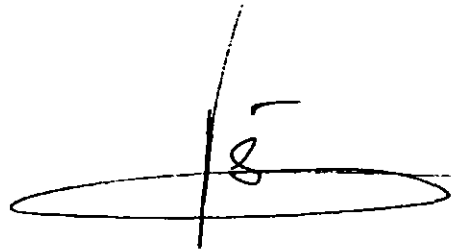
Uitgesproken in het openbaar op 16 juli 2007

13-473.

Verzonden:

16 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
ZITTINGHOUDENDE TE ROERMOND

Enkelvoudige kamer voor bestuursrechtelijke zaken
Vreemdelingenkamer

Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb).

Proc.nr. : AWB 06/33166

Inzake : , eiseres, mede namens haar minderjarige dochter
gemachtigde mr. P. Bouman, advocaat te Helmond,
tegen : de Staatssecretaris van Justitie te 's-Gravenhage, verweerder.

I. PROCESVERLOOP

1.1 In deze uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de
rechtsvoorgangers van de Staatssecretaris van Justitie als het bevoegde
bestuursorgaan in procedures als de onderhavige.

1.2 Bij fax van 7 juli 2006 heeft eiseres beroep ingesteld tegen het besluit van
verweerder van 13 juni 2006. Bij dat besluit heeft verweerder, conform het
voornemen van 21 februari 2006, de aanvraag van eiseres tot het verlenen van
een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de
Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen. Bij fax van 7 augustus 2006
heeft eiseres de gronden van het beroep ingediend.

1.3 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een
verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in
afschrift aan eiseres gezonden.

1.4 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op
9 maart 2006. Eiseres is aldaar verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde
voornoemd. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door
mr. R.J.M.F.P. Wouters.

II. OVERWEGINGEN

2.1 Eiseres, geboren op en van Togolese nationaliteit, heeft op
25 november 2001 haar aanvraag als genoemd onder rubriek I ingediend.

2.2 Ter onderbouwing van die aanvraag heeft eiseres – zakelijk weergegeven –
het volgende aangevoerd. Eiseres was tegen haar wil door haar tante

Proc.nr.: AWB 06/33166

2

uitgehuwelijkt aan een man die haar mishandelde en verkrachtte. Toen bleek dat haar echtgenoot voornemens was eiseres te laten besnijden, heeft eiseres met de hulp van een kennis Togo per schip verlaten.

2.3 Verweerder heeft zich bij het thans bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000. Aan dat standpunt heeft verweerder ten grondslag gelegd dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.4 Blijkens de beroepsgronden en het verhandelde ter zitting stelt de rechtbank vast dat het beroep zich richt tegen het bestreden besluit voor zover daarbij is bepaald dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op één van de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d, van de Vw 2000.

2.5 Aan de orde is de vraag of het besluit van 13 juni 2006 in zoverre de toets in rechte kan doorstaan. Dienaangaande wordt als volgt overwogen.

2.6 Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar (..)."

Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
(..)

k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb.1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb.1967, 76);

l. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn;"
Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (..)."

Proc.nr.: AWB 06/33166

3

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.7 De rechtbank stelt voorop dat de algehele situatie in Togo niet zodanig is dat vreemdelingen die afkomstig zijn uit dat land zonder meer als vluchteling zijn aan te merken. Derhalve dient eiseres aannemelijk te maken dat er haar persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden bestaan die vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin rechtvaardigen.

2.8 Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

2.9 Verweerder heeft in het in het bestreden besluit ingelaste voornemen allereerst eiseres tegengeworpen dat zij toerekenbaar documentloos haar aanvraag heeft ingediend.

Ter zitting heeft verweerder desgevraagd naar voren gebracht dat op zichzelf niet wordt getwijfeld aan het asielrelaas van eiseres. Verweerder acht echter de aan dat asielrelaas door eiseres ontleende vermoedens niet geloofwaardig.

2.10 Naar het oordeel van de rechtbank is evenwel voor die laatste stellingname geen grondslag te vinden in de in het bestreden besluit gehanteerde bewoordingen. Bij de beoordeling van het beroep gaat de rechtbank er derhalve van uit dat verweerder aan de afwijzing van de asielaanvraag enkel ten grondslag heeft gelegd dat het asielrelaas van eiseres onvoldoende zwaarwegend is om in aanmerking te komen voor de gevraagde verblijfsvergunning.

2.11 Gelet op het voorgaande zal de rechtbank de vraag of verweerder zich ten aanzien van eiseres in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat er sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, verder buiten beoordeling laten. De rechtbank verwijst in dit verband -wellicht ten overvloede- naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 27 november 2003 (JV 2004/46), waarin voor zover hier relevant is overwogen:

"2.3.1. Gelet op de aard van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, van de Vw 2000 vermelde omstandigheden, bezien in het licht van de geschiedenis van de totstandkoming van die onderdelen van dat artikellid (TK 1998-1999, 26 732, nr. 3, 40-41), moeten die omstandigheden betrokken worden bij de beoordeling of de door de vreemdeling in zijn relaas gestelde feiten voor waar worden aangenomen.

De rechtbank heeft dan ook terecht overwogen dat de staatssecretaris de toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 niet kan betrekken bij de beoordeling of, uitgaande van de door de vreemdeling gestelde feiten, de conclusie gerechtvaardigd is dat hij gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. (...)".

2.12 Vervolgens is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich op goede gronden op het standpunt heeft gesteld dat eiseres niet is aan te merken als verdragsvluchteling.

Redengevend hiertoe acht de rechtbank het volgende.

2.13 Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat zij te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag omdat haar in het land van herkomst mishandeling en verkrachting door de echtgenoot alsmede besnijdenis te wachten staat waartegen de autoriteiten geen effectieve bescherming bieden en het bij voorbaat zinloos is om tegen die dreiging de bescherming van de autoriteiten in te roepen. Evenmin kan zij zich aan het gevaar onttrekken door zich elders in het land zelfstandig te vestigen.

2.14 De rechtbank stelt vast dat tussen partijen niet in geschil is dat gedragingen van huiselijk geweld zoals mishandeling en verkrachting, en besnijdenis geen gedragingen zijn die op zichzelf vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag opleveren.

Wat partijen verdeeld houdt is de vraag of de Togolese autoriteiten effectieve bescherming tegen die gedragingen bieden en of het op voorhand zinloos is om bij die autoriteiten bescherming tegen die gedragingen te vragen.

2.15 Niet in geschil is dat eiseres zich niet tot de Togolese autoriteiten heeft gewend om bescherming te verkrijgen tegen het door haar ondervonden en mogelijk te verwachten huiselijk geweld en de dreiging van genitale verminking.

2.16 Eiseres heeft evenwel betoogd dat zij geen effectieve bescherming kan verkrijgen tegen huiselijk geweld en om die reden te vrezen heeft voor vervolging in Togo. In dit verband heeft zij een beroep gedaan op het Country Report van het US State Department van 8 maart 2006. Daarin staat, voor zover thans relevant, het navolgende vermeld:

"Domestic violence against women continued to be a problem. The law does not specifically prohibit domestic violence. Police generally did not intervene in abusive situations, and women were not made aware of the formal judicial mechanisms that would give them protection. According to an indigenous women's rights NGO, wife beating was estimated to affect approximately 6 percent of married women. The law criminalizes rape and provides for prison terms of 5 to 10 years for anyone found guilty of rape. The law does not specifically penalize spousal rape. Although the government was diligent in investigating and prosecuting instances of rape, reports were rare because of the social stigma associated with being raped."

2.17 De rechtbank volgt verweerder in zijn standpunt dat uit vorenvermelde informatie niet blijkt dat slachtoffers van huiselijk geweld volstrekt geen garantie hebben dat zij via de overheid hun recht krijgen. Hoewel het verkrijgen van bescherming moeilijk te verwezenlijken zal zijn, kan naar dezerzijds oordeel niet gezegd worden dat het bij voorbaat zinloos is om die bescherming te vragen.

2.18 Ten aanzien van de gestelde vrees voor besnijdenis verwijst de rechtbank naar een uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2005 (JV 2005/320) waarin als volgt is overwogen:

2.1.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 juli 2002 in zaak no. 200202206/1; «JV» 2002/306), mag van een vreemdeling worden gevergd dat hij zich, alvorens hij zijn land van herkomst verlaat om hier te lande bescherming te zoeken, tot de autoriteiten van dat land wendt om bescherming te krijgen, tenzij hij aannemelijk maakt dat dit voor hem gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn geweest. Indien dit laatste niet aannemelijk is gemaakt, kan slechts het tevergeefs inroepen van de bescherming van de autoriteiten aannemelijk maken dat de autoriteiten van het land van herkomst niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

2.2.1. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat, samengevat weergegeven, de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij

Proc.nr.: AWB 06/33166

5

de bescherming van de autoriteiten van het land van herkomst tegen het gestelde risico op besnijdenis niet kan invoeren.

2.3. De minister heeft zich in de afwijzing van de aanvraag en het daarin ingelaste voornemen daartoe gemotiveerd op het standpunt gesteld dat niet valt in te zien dat de Togolese autoriteiten de vreemdeling geen bescherming of hulp tegen genitale verminking zouden kunnen of willen bieden. Daartoe heeft de minister overwogen dat in het ambtsbericht wordt vermeld dat vrouwenbesnijdenis bij wet verboden is in Togo en dat blijkens het ambtsbericht de effectiviteit van de wet weliswaar wordt beperkt door de omstandigheid dat velen in Togo onbekend zijn met het bestaan ervan, maar dat gesteld noch gebleken is dat de vreemdeling – al dan niet met hulp van anderen – tevergeefs heeft getracht de bescherming van de autoriteiten daartegen in te roepen. Gelet op de door de minister aldus gegeven motivering, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Togolese autoriteiten haar geen bescherming kunnen bieden.

2.19 De rechtbank acht in het door eiseres gestelde geen termen aanwezig om de overwegingen uit voornoemde uitspraak van de Afdeling niet mutatis mutandis van toepassing te achten op de situatie van eiseres.

2.20 Hetgeen eiseres heeft aangevoerd ter onderbouwing van haar stelling dat het voor haar niet mogelijk is zich aan het dreigende gevaar te onttrekken door zich alleen elders in Togo te vestigen, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet als onderbouwing van die onmogelijkheid hoeven accepteren nu niet verder toegelicht is waarom een samenstel van factoren als haar Islamitische geloof en haar huwelijkse staat een belemmering voor het zelfstandig bestaan opleveren.

2.21 Gelet op het vorenstaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank bij het bestreden besluit een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 aan eiseres kunnen onthouden.

2.22 Ten aanzien van het beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 overweegt de rechtbank vervolgens aldus.

Blijkens de Memorie van Toelichting (TK 1998-1999, 26 732, nr.3 p.37-38) wordt een verblijfsvergunning verleend op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 genoemde grond ingeval de terugkeer van de vreemdeling in strijd zou komen met verplichtingen uit internationale verdragen op het gebied van de rechten van de mens waaronder artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (Anti-Folterverdrag) en artikel 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (IVBPR).

2.23 Ingevolge de genoemde artikelen dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat betrokkene bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.24 Eiseres heeft in het kader van haar beroep op de b-grond gesteld dat zij en haar dochtertje bij terugkeer naar Togo een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van genitale verminking.

2.25 Dienaangaande wordt als volgt overwogen.

Proc.nr.: AWB 06/33166

6

In onderdeel C1/4.3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (VC 2000) "Genitale verminking" is, voor zover thans relevant, het volgende bepaald:

"3.3.1 Inleiding

(..) Genitale verminking wordt door de Nederlandse overheid beschouwd als een zeer ernstige schending van de integriteit van het menselijk lichaam.

(..)

3.3.2 Doelgroep

Indien een meisje in haar land van herkomst een risico loopt op genitale verminking, kan sprake zijn van een reëel risico van schending van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Gelet hierop kan zij in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vreemdelingenwet.

(..)

3.3.3 Beoordeling

Indien bij terugkeer sprake is van een reëel risico op genitale verminking, dan kan het meisje in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vreemdelingenwet. Hierbij gelden de volgende voorwaarden:

a.

Er bestaat een risico van genitale verminking;

b.

de autoriteiten van het land van herkomst kunnen of willen geen bescherming bieden aan personen die zich verzetten tegen een dreigende genitale verminking; én

c.

er wordt geen vestigingsalternatief in het land van herkomst aanwezig geacht.

Indien wordt voldaan aan alle drie de voorwaarden, die hieronder nog nader worden uitgewerkt, dan kan bij terugkeer een reëel risico als bedoeld in artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden aangenomen. Met het oog op het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vreemdelingenwet, wordt geen onderscheid gemaakt in de verschillende soorten genitale verminking.

(..)

Ad b. Bescherming autoriteiten

Bij de beoordeling of de autoriteiten van het land van herkomst bescherming bieden tegen genitale verminking is het in de eerste plaats aan betrokkene om aannemelijk te maken dat zij al dan niet genoemde bescherming kan krijgen. Betrokkene zal derhalve moeten aangeven of zij de bescherming van de autoriteiten heeft ingeroepen en wat de reactie van de autoriteiten hierop is geweest. Indien betrokkene niet de bescherming van de autoriteiten heeft ingeroepen, dient zij aan te geven om welke redenen zij dit heeft nagelaten.

Indien uit algemene informatie, zoals uit een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken, bekend is dat de autoriteiten van het land van herkomst bescherming bieden aan personen die zich verzetten tegen een dreigende genitale verminking, wordt geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend.

Daarbij is niet van belang of vrouwen verzoeken om dergelijke bescherming, maar of de autoriteiten bereid zijn de bescherming te verlenen, als daarom zou worden verzocht.

3.3.4 Bewijslast

Bij de beoordeling of bij terugkeer sprake is van een reëel risico op genitale verminking wordt in beginsel uitgegaan van het individuele relaas in samenhang met hetgeen uit ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken bekend is over de praktijk van genitale verminking. (..)"

Proc.nr.: AWB 06/33166

7

2.26 Daargelaten of is voldaan aan de voorwaarden als vermeld onder a en c van vorenvermeld beleid, is de rechtbank onder verwijzing naar het onder 2.18 en 2.19 overwogene van oordeel dat in ieder geval niet is voldaan aan voorwaarde b dat de autoriteiten van het land van herkomst geen bescherming kunnen of willen bieden aan personen die zich verzetten tegen een dreigende genitale verminking.

2.27 Ook overigens is niet gebleken dat eiseres een reëel risico in voormelde zin loopt.

2.28 Gelet op het vorenstaande kan het besluit van verweerder, om eiseres geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op – kort gezegd – de b-grond te verlenen, eveneens de aan de rechtbank toekomende toets doorstaan.

2.29 Eiseres heeft voorts gesteld dat ingeval zij als alleenstaande moeder van een minderjarig dochttertje terug moet keren naar Togo sprake zal zijn van klemmende redenen van humanitaire aard. Eiseres zal zich aldaar zeer moeilijk kunnen handhaven en de kans is groot dat zij zich zal moeten prostitueren om in het levensonderhoud van haarzelf en haar kind te kunnen voorzien, zo is gesteld.

2.30 Voor zover eiseres hiermee eveneens heeft beoogd een beroep te doen op de verleningsgrond als neergelegd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, wordt het volgende overwogen.

2.31 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, worden verleend aan de vreemdeling, van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

Blijkens de door verweerder in onderdeel C1/4 van de Vc 2000 uitgewerkte beleidsruimte is hierbij in de eerste plaats gedacht aan de situatie dat de vreemdeling getraumatiseerd is. Waar er wordt gesproken van traumata of traumatische ervaring, wordt gedoeld op gebeurtenissen die tot de veronderstelling leiden dat deze psychische schade berokkenen. De traumatische ervaringen kunnen slechts onder het traumatabeleid vallen indien ze zijn veroorzaakt van overheidswege of door groeperingen waartegen de overheid niet in staat is of bereid is afdoende bescherming te bieden. Voornoemd beleidsonderdeel bevat een limitatieve opsomming van gebeurtenissen die aanleiding kunnen geven tot verblijfsaanvaarding op grond van het traumatabeleid.

In de tweede plaats kunnen bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, anders dan traumata, die verband houden met de redenen van het vertrek uit het land van herkomst en tevens verband houden met het asielrelaas, aanleiding zijn tot verlening van een verblijfsvergunning asiel op de grond als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

2.32 Voor zover eiseres met het eerder genoemde betoog, dat zij zich als alleenstaande moeder van een minderjarige dochter zeer moeilijk zal kunnen

Proc.nr.: AWB 06/33166

8

handhaven en verwijdering van de dochter als uiterst schadelijk moeten worden geacht voor haar geestelijke en lichamelijke ontwikkeling, (mede) een beroep beoogt te doen op bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard in de zin van vorenvermeld beleid, is de rechtbank van oordeel dat ook dit beroep faalt. Verweerder heeft zich in dit verband in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat deze omstandigheden geen verband houden met de reden van vertrek uit Togo.

2.33 Het besluit van verweerder om eiseres geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de c-grond te verlenen kan, gelet op het vorenstaande, de aan de rechtbank toekomende toets eveneens doorstaan.

2.34 Voorts heeft verweerder in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat terugkeer naar dan wel verblijf in Togo in verband met de algehele situatie aldaar niet van bijzondere hardheid is. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid aan eisers een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de grond als genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 kunnen onthouden.

2.35 Eiseres heeft voorts nog aangevoerd dat het terugsturen van haar dochtertje naar Togo in strijd is met artikel 3, eerste en tweede lid, van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind (IVRK), en in strijd is met artikel 6, eerste en tweede lid, van het IVRK.

2.36 De rechtbank overweegt dat, daargelaten de vraag in hoeverre eiseres aan de in voornoemde artikelen van het IVRK genoemde verplichtingen rechtstreekse aanspraken kan ontlenen, er onvoldoende termen zijn aangevoerd om te oordelen dat verweerder gehouden zou zijn om de belangen van het kind van eiseres dermate centraal te stellen dat aan eiseres en haar kind onder de gegeven omstandigheden, niettegenstaande het niet voldoen aan de ter zake geldende voorwaarden, de gevraagde verblijfsvergunning zou moeten worden verleend.

2.37 Hetgeen eiseres tot slot heeft aangevoerd met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 2 van het EVRM kan naar het oordeel van de rechtbank evenmin tot het door haar beoogde doel leiden, reeds omdat eiseres een mogelijke schending feitelijk niet heeft onderbouwd.

2.37 Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat het beroep voor ongegrond moet worden gehouden.

2.38 Van omstandigheden op grond waarvan één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

2.39 Mitsdien wordt beslist als volgt.

Proc.nr.: AWB 06/33166

9

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. M.I.J. Hegeman in tegenwoordigheid van mr. W.A.M. Bocken als griffier en bij afwezigheid van de griffier uitgesproken in het openbaar in aanwezigheid van mr. M.A. de Wit op 27 april 2007.

Voor eensluidend afschrift:

de wnd. griffier:

M de Wit

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

Afschrift verzonden op: - 1 MEI 2007

BOUMAN**ADVOCATEN**

mr P. Bouman*
 mr N.A.P. Heesterbeek
 mr M.P. Ufkes

Noordende 28
 5701 SR Helmond
 tel 0492 527080
 fax 0492 527745

alsmede per fax
 Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
 Raad van State
 Postbus 16113
 2500 BC 's-GRAVENHAGE

Helmond 22 mei 2007
 Inzak / Staat
 Uw hoger beroep vreemdelingenzaken
 Onze ref 03/02/02

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
3076	
B	23 MEI 2007
ZAAKNR.	3558
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Procedurenummer : 06/33166
 Zittingsdatum : 09.03.2006
 dossiernummer M.v.J : 0111.24.2005
 CRV-nummer :
 betreft cliënte :
 geboortedatum :
 nationaliteit : Togolese
 Alsmede haar minderjarige dochter
 :

Hoogedelgestreng College,

Mevrouw wonende te aan de
 Pepinusbrug 2, te dezer zake woonplaats kiezende te Helmond
 aan het Noordende 28, ten kantore van mr N.A.P. Heesterbeek,
 advocaat en procureur, die ten deze verklaart bepaaldelijk
 door haar gevolmachtigd te zijn tot ondertekening en indiening
 van het onderhavige beroepschrift stelt in de hoedanigheid van
 gemachtigde Hoger Beroep in tegen de uitspraak van de
 van de rechtbank te Roermond onder registratienummer 06/33166
 waarbij de rechtbank als volgt heeft beslist:

"verklaart het beroep ongegrond"

Appellante kan zich met vermelde uitspraak niet verenigen en
 voert tegen vermelde uitspraak de navolgende grieven aan:

-1-



Aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat terzake door de beroepsaansprakelijkheidsverzekeraar wordt uitbetaald.
 Beroepsaansprakelijkheid is verzekerd als voorgeschreven door de Nederlandse Orde van Advocaten.
 Bouman c.s. Advocaten bv, Kamer van Koophandel Eindhoven nr 17129919 www.boumanc.sadvocatenbv.com

Grief 1 Ten onrechte heeft de rechtbank in rechtsoverweging 2.17 van de bestreden uitspraak overwogen dat: "hoewel het verkrijgen van bescherming moeilijk te verwezenlijken zal zijn, kan naar dezerzijds oordeel niet gezegd worden dat het bij voorbaat zinloos is om die bescherming te vragen". Derhalve wordt door de rechtbank in rechtsoverweging 2.21 dan ook onterecht overwogen dat "Gelet op het vorenstaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank bij het bestreden besluit een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 aan eiseres kunnen onthouden".

Ad grief 1:

Door appellante wordt aangegeven dat het vragen van bescherming bij de Togolese autoriteiten voor haar wél degelijk bij voorbaat zinloos was. Uit de door de rechtbank in de rechtsoverweging 2.16 aangehaalde passage van het Country Report van het US State Department van 8 maart 2006 blijkt zulks al. Door de rechtbank wordt dit miskend.

Daarnaast geeft appellante aan dat zij in haar aanvullend beroepschrift d.d. 7 augustus 2006 niet alleen een beroep heeft gedaan op de door de rechtbank aangehaalde passage uit het Country Report van het US State Department doch op het gehele Country Report van 8 maart 2006.

Uit pagina 3 en 4 van het Country Report valt op te maken dat: "Police were generally ineffective and corrupt, and impunity was a problem. The government in general did not investigate or punish effectively those who committed abuses, nor did it prosecute persons responsible in previous years for unlawful killings and disappearances".

Uit bovenstaande passage en daarnaast uit het gehele US Country Report kan worden geconcludeerd dat reële en effectieve bescherming van de Togolese overheid tegen huiselijk geweld en genitale verminking niet mogelijk is en derhalve bij voorbaat zinloos. Door dit niet te onderkennen is de rechtbank bij haar conclusie neergelegd in rechtsoverweging 2.17 uitgegaan van een onjuiste feitelijke grondslag in deze.

Grief 2 Door de rechtbank wordt in rechtsoverweging 2.19 onterecht overwogen dat "in het door eiseres gestelde geen termen aanwezig zijn om de overwegingen uit voornoemde uitspraak van de Afdeling niet mutatis mutandis van toepassing te achten op de situatie van eiseres". Door de rechtbank wordt daarmee onterecht aangegeven dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellante niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Togolese autoriteiten geen bescherming hebben kunnen bieden tegen het gestelde risico op besnijdenis. Derhalve komt de rechtbank bij rechtsoverweging 2.21 dan ook onterecht tot de conclusie dat "Gelet op het vorenstaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank bij het besteden besluit een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 aan eiseres kunnen onthouden".

Ad grief 2:

Appellante geeft aan dat het vragen van bescherming bij de Togolese autoriteiten bij voorbaat zinloos is, hetgeen volgens appellante blijkt uit het hierboven aangehaalde Country Report van het US State Department d.d. 8 maart 2006. Appellante verwijst naar hetgeen zij hieromtrent onder ad grief 1 heeft overwogen. Gelet op de feitelijke situatie van appellante in combinatie met het gestelde in het US Country Report heeft appellante aannemelijk gemaakt dat de Togolese autoriteiten haar geen bescherming kunnen bieden en dat zij derhalve in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vreemdelingenwet 2000. De rechtbank heeft dit miskend.

Grief 3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.26 dat "(...) in ieder geval niet is voldaan aan voorwaarde b dat de autoriteiten van het land van herkomst geen bescherming kunnen of willen bieden aan personen die zich verzetten tegen een dreigende genitale verminking". Derhalve concludeert de rechtbank in rechtsoverweging 2.28 dan ook onterecht dat "Gelet op het vorenstaande kan het besluit van verweerder, om eiseres geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd - kort gezegd- de b grond te verlenen, eveneens aan de rechtbank toekomstende toets doorstaan".

Ad grief 3:

Appellante geeft aan dat uit het hierboven genoemde US Country Report naar voren komt dat het vragen van bescherming bij de autoriteiten bij voorbaat zinloos is dus ook het vragen om bescherming tegen dreigende genitale verminking is derhalve bij voorbaat kansloos.

Daarnaast valt specifiek met betrekking tot genitale verminking in het US Country Report te lezen dat de wet welke genitale verminkingen verbiedt nauwelijks wordt toegepast.

Door de rechtbank is bovenstaande miskend, weshalve de rechtbank niet tot haar oordeel heeft kunnen komen dat het besluit van verweerder om aan appellante geen verblijfsvergunning asiel op de b-grond te verlenen de rechterlijke toets kan doorstaan".

Grief 4 Ten onrechte wordt door de rechtbank in rechtsoverweging 2.36 overwogen dat "er onvoldoende termen zijn aangevoerd om te oordelen dat verweerder gehouden zou zijn om de belangen van het kind van eiseres dermate centraal te stellen dat aan eiseres en haar kind onder de gegeven omstandigheden, (...), de gevraagde verblijfsvergunning zou moeten worden verleend".

Ad grief 4:

Door te overwegen dat verweerder de belangen van het kind niet dermate centraal hoeft te stellen komt de rechtbank in strijd met artikel 3, eerste en tweede lid van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind en tevens in strijd met artikel 6, eerste en tweede lid van het IVRK, immers uit de de preambule van het IVRK, alsmede uit de artikelen 3 en 6 van het IVRK blijkt dat het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind wél degelijk verplicht tot een dermate centraal stellen van de belangen van het kind.

Door de rechtbank wordt aan bovenstaande ten onrechte voorbij gegaan.

Grief 5 Ten onrechte oordeelt de rechtbank in rechtsoverweging 2.20 dat "Hetgeen eiseres heeft aangevoerd ter onderbouwing van haar stelling dat het voor haar niet mogelijk is zich aan het dreigende gevaar te onttrekken door zich alleen elders in Togo te vestigen, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank niet als onderbouwing van die onmogelijkheid hoeven accepteren (...)".

Ad grief 5:

Door appellante wordt aangegeven dat de rechtbank over het hoofd heeft gezien dat verweerder onvoldoende gemotiveerd heeft aangegeven dat appellante zich in een ander deel van Togo zelfstandig kan handhaven. Appellante heeft immers aangegeven dat voor haar een vestigingsalternatief niet tot de mogelijkheden behoort.

Uitgaande van het feit dat verweerder niet twijfelt aan het asielrelaas van appellante (zie rechtsoverweging 2.9), staat vast dat zij behoort tot de bevolkingsgroep der Kotokoli naar welke stam, volgens het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2003, bijna alle vrouwen worden besneden en dat met name jonge kinderen het risico lopen besneden te worden.

Appellante heeft in haar beroepschrift aangegeven dat er een verhoogd risico op besnijdenis van haar dochtertje bestaat, bij terugkeer naar het land van herkomst, aangezien er voor haar geen mogelijkheid bestaat om zich zelfstandig te vestigen buiten de invloedssfeer van de familie, welke familie ook behoort tot de Kotokoli bevolkingsgroep.

Niet tegenstaande de uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2005 (Jv 2005/320), is het gezien de uitspraak van de Afdeling van 2 juni 2003 (Jv 2003/325) omtrent het vestigingsalternatief nog immer van belang dat blijkens het ambtsbericht van 2003 het afhangt van de regio, omgeving en familie of men zich aan genitale verminking kan onttrekken.

Door appellante wordt aangegeven dat zij in haar zienswijze d.d. 20 maart 2006, welke onderdeel uitmaakt van haar aanvullend beroepschrift d.d. 7 augustus 2006, pagina 4 heeft aangegeven dat uit het ambtsbericht van 2003 blijkt dat vrouwen, zoals zij, door sociale culturele factoren (de traditionele rechtspraktijk en de sociale- economische omstandigheden) geen mogelijkheid hebben zich te beschermen tegen huiselijk geweld en gewelddadige culturele praktijken, zoals gedwongen huwelijken, vrouwenbesnijdenis etcetera.

Hiermee heeft appellante duidelijk aangegeven dat er voor haar als vrouw afkomstig uit de Kotokoli-bevolkingsgroep gezien de culturele gebruiken binnen die groep, geen mogelijkheid bestaat tot hervestiging.

Ook op pagina 6 van haar zienswijze heeft appellante aangegeven dat volgens de NGO en de Ligue Togolaise des Droits de la Femme hervestiging niet mogelijk is.

De rechtbank is ten onrechte aan bovenstaande argumenten voorbij gegaan.

Gezien bovenstaande heeft de rechtbank over het hoofd gezien dat verweerder onvoldoende draagkrachtig heeft gemotiveerd dat appellante zich zelfstandig in een ander deel van Togo zal kunnen handhaven.

Grief 6 Ten onrechte wordt door de rechtbank overwogen in rechtsoverweging 2.32 dat voor zover appellante een beroep beoogt te doen op bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, dit beroep faalt.

Ad grief 6:

Door appellante wordt aangegeven dat zij op pagina 7, alinea 4 van haar aanvullende gronden d.d. 7 augustus 2006 aangeeft dat "Er in haar geval sprake is van bijzondere individuele redenen van humanitaire aard waarvoor zij verwijst naar hetgeen hierboven en naar hetgeen hierover reeds in de zienswijze wordt opgemerkt".

Appellante merkt op dat het risico voor besnijdenis van haar derhalve door haar is aangevoerd als een bijzondere individuele reden van humanitaire aard, die verband houdt met de reden van vertrek uit haar land van herkomst en tevens verband houdt met haar asielrelaas.

In het rapport van aanvullend nader gehoor van 26 oktober 2005 als in de zienswijze van 20 maart 2006 en de aanvullende gronden d.d. 7 augustus 2006 komt duidelijk naar voren dat het risico voor besnijdenis van haar wel degelijk één van de redenen is geweest voor appellante om te vluchten uit haar land van herkomst.

Door de rechtbank worden in rechtsoverweging 2.32 slechts als door appellante aangevoerde bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard aangevoerd het feit dat zij als alleenstaande moeder van een minderjarige dochter zich zeer moeilijk zal kunnen handhaven en verwijdering van de dochter als uiterst schadelijk moet worden geacht voor de geestelijke- en lichamelijk ontwikkeling.

Zoals echter uit bovenstaande blijkt heeft appellante in het kader van de bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard niet slechts op de door de rechtbank genoemde omstandigheden een beroep willen doen doch ook op de omstandigheid dat zij bij terugkomst het risico loopt om besneden te worden.

Deze omstandigheid betreft wél degelijk een omstandigheid welke verband houdt met de redenen van vertrek van appellante uit Togo.

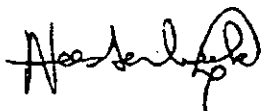
Ten onrechte heeft de rechtbank derhalve geoordeeld dat een beroep op bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard faalt en dat derhalve het besluit van verweerder om aan appellante geen verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de c-grond te verlenen de toets van de rechtbank kan doorstaan.

Bij het onderhavige Hoger Beroep wordt het navolgende stuk in kopie overgelegd:

- bestreden uitspraak d.d. 27 april 2007, afschrift verzonden d.d. 1 mei 2007.

Gelet op het vorenstaande verzoek ik u namens appellante dit Hoger Beroep gegrond te verklaren en de bestreden uitspraak te vernietigen en te bepalen dat appellante alsnog een verblijfsvergunning dient te krijgen, met veroordeling van verweerder in de kosten die appellante in verband met de behandeling van dit Hoger Beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

Helmond, 22 mei 2007



N.A.P. Heesterbeek
gemachtigde